

РЕШЕНИЕ

№ 453

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. П.**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. Т.**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. П.** Гражданско дело № 20221110113150 по описа за 2022 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК с искане да се признае за установено, че **П. Т. А.** не дължи на **П. П. А.**, поради погасяването по давност на правото на принудително изпълнение сумата от 14 886 лева, представляваща издръжка за периода от 01.08.2008 г. до 31.12.2020г. по изпълнителен лист, издаден на 24.09.2007 г. по гр.д. № 5038/2006 г. по описа на СРС, 91-ви състав, за събирането на която сума е образувано ИД № 20208510402330 по описа за 2020 г. на ЧСИ **М.П.**, с рег. № и с район на действие СГС.

Ищецът твърди, че с **Н. К. Д. – А.** са бивши съпрузи, като от брака си имали едно непълнолетно дете – **П. П. А.**. Сочи, че с решение № 136/30.07.2007 г. по гр.д. 5038/2006 г. по описа на СРС, 91-ви състав, бракът бил прекратен, като родителските права били предоставени на майката. Излага, че с решението съдът утвърдил постигнатото между страните споразумение, в което било уговорено ищецът да заплаща на **Н. К. Д. – А.** в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното им дете месечна издръжка в размер на 100 лева, считано от влизане на решението в сила. По посоченото гражданско дело бил издаден изпълнителен лист от 24.09.2007 г., въз основа на който било образувано изпълнително дело по описа на ДСИ, 22 участък, СИС при СРС. Във връзка с посоченото изпълнително дело сочи, че на 21.01.2008 г. е получил покана за доброволно изпълнение, а на 10.08.2009 г. бил наложен запор върху трудовото му възнаграждение, като последната сума по този запор сочи, че е постъпила на 27.08.2012 г. След тази дата не били извършвани никакви изпълнителни действия, нито било искано извършването на такива. Твърди, че изпълнителното дело е прекратено на основание чл. 433, ал. 1 т.2 ГПК на 28.08.2020 г., като сочи, че не е получавал съобщение за прекратено изпълнително дело. На 10.11.2020 г. било

образувано друго изпълнително дело - № 2330/2020 г. по описа на ЧСИ М.П.. На 11.12.2020 г. получил покана за доброволно изпълнение по новообразуваното изпълнително дело, с която бил уведомен освен, че е осъден да заплаща ежемесечна издръжка в размер на 100 лева, а и че задължението му възлиза на сумата от 16 662,28 лева, от които издръжка за периода от 01.08.2008 г. до 31.12.2020 г. в размер на 14 886,00 лева, 209,00 лева разноски по изпълнителното дело и 1567,28 лева такси по Бил уведомен също така, че е наложен запор върху банковите му сметки в „БАНКА (...)“ ЕАД, „БАНКА“ АД и върху трудовото му възнаграждение, получавано от „ФИРМА“ ООД, също и върху л.а. „.....“ с рег. № Бил уведомен и че е наложена възбрана върху ½ ид.ч. от недвижим имот с адрес гр. С.. Твърди, че след образуване на изпълнителното дело е заплатил сума в размер на 5 850,00 лева за периода от 22.12.2020 г. до 16.11.2021 г., въпреки което ЧСИ насрочил опис и оценка на притежаваните от него ½ ид.ч. от недвижимия имот. До настоящ момент сочи, че не са извършени опис и оценка, поради заболяване на член от семейството му. Излага, че не притежава друг жилищен имот, както и че в апартаментата живеели две семейства. Соци, че апартаментът е съсобствен между него и сестра му. Твърди, че не дължи сумата от 14 886,00 лева, представляваща издръжка за периода от 01.08.2008 г. до 31.12.2020 г., т.к. 2 вземането било погасено по давност, като развива съображения в насока, че такава по отношение на него тече, т.к. родителските права са възложени на другия родител. Излага, че в хода на предходното изпълнително дело /по описа на ДСИ при СИС СРС/ не са предприемани действия, поради което счита, че вземането е погасено на 27.08.2017 г. В случай че се приеме, че давност не е текла в хода на образуваното изпълнително производство съгласно постановление 3 от 1980 г. на Пленума на ВС, то счита, че давността е изтекла на 26.06.2020 г., т.к. с ТР № 2 от 26.06.2015 г. посоченото постановление загубило сила, респ. и от 26.06.2015 г. е започнала да тече нова давност. Соци, че на 23.07.2020 г. вискателят по ИД г. по описа на ДСИ депозирал молба с искане за извършване на проверка на обстоятелствата по чл. 152, ал. 2 и ал. 3 СК, които действия се твърди, че не са в състояние да спрат, нито прекъснат давността, т.к. тя е била изтекла на 26.06.2020 г. При тези твърдения, моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорва предявеният иск като неоснователен. Ответницата излага, че вземанията не са погасени, доколкото макар родителските права да са предоставени за упражняване на майката, бащата не е лишен от тях и продължава да ги упражнява, което сочи, че значи, че до навършване на пълнолетие на детето, давността спирала да тече между детето и задълженият да дава издръжка родител. Развива подробни съображения в насока, че съгласно постановките на ППВС № 3/18.11.1980 г. образуването на изпълнително производство прекъсва давността и по време на същото давност не тече, както и че ТР от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. няма обратно действие, а се прилага от датата на постановяването му. Соци също и че през определения от закона период от време не е бездействала и в тази връзка излага, че по сигнал на Н. Д. до СРП е образувано наказателно производство № 6126/2021 г. срещу ищеца, в хода на което същият не е оспорил задълженията и ги е признал. Излага, че в хода на изпълнително дело 20208510402330 по

описа за 2020 г. на ЧСИ М.П., ищецът депозирал редица молби, с които направил признание на задължението си, отправяйки искане за сключване на споразумение, като доброволно платил и част от дължимата издръжка. С посочените действия счита, че давността е била прекъсвана. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното:

С оглед становищата на страните по делото е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване, че въз основа на издаден изпълнителен лист от 24.09.2007 г. по гр.д. № 5038/2006 г., по описа на СРС, 91-ви състав, са образувани изпълнително дело № по описа на ДСИ, 22 участък, СИС при СРС, което е прекратено на основание чл. 433, ал. 1 т. 2 ГПК на 28.08.2020 г. и изпълнително дело № 20208510402330 по описа за 2020 г. на ЧСИ М.П..

Въпреки че издръжката касае периодично вземане, в настоящия случай дължимостта на процесните суми за издръжка е призната с влязло в сила решение - решение № 136/30.07.2007 г. по гр.д. 5038/2006 г. по описа на СРС, 91-ви състав, поради което по аргумент от чл. 117, ал. 2 от ЗЗД приложима в процесния случай е общата погасителна давност – петгодишна. Това обстоятелство обаче не променя факта, че тази петгодишна давност тече поотделно за всяка една дължима сума за месечна издръжка. В този смисъл е константната съдебна практика, обективизирана в решение № 2611-а/23.10.1964 по гр.д.№ 1965/1964 на ВС, решение № 401/18.12.2013г. по гр.д.№ 3552/2013г. на ВКС, определение № 298/28.02.2014г. по гр.д.№ 695/2014г. на ВКС и др.

Във връзка с релевираните от ответницата възражения следва изрично да се посочи, че независимо от факта, че ищецът е неин баща, в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл. 115, ал. 1, б. "а" ЗЗД. Разпоредбата на чл. 115, ал. 1, б. "а" ЗЗД има предвид обичайната житейска практика, възпроизведена в нормативните разпоредби, че децата и техните родители живеят заедно и последните фактически упражняват правата и задълженията си чрез непосредствена грижа за децата. Когато това съвместно съжителство на детето с единия от родителите е преустановено и той е осъден да му заплаща издръжка, настъпилата фактическа промяна води и до правна промяна, която в настоящия случай е прогласена със съдебно решение, с което упражняването на родителските права спрямо ответницата е предоставено на майката, а ищецът, в качеството си на неин баща, е осъден да ѝ заплаща издръжка. По този начин упражняването на родителските права е възложено и поето от единия родител - майката, и само между нея и ответницата е приложима разпоредбата на чл. 115, ал. 1, буква "а" от ЗЗД. Между ответницата и другия родител, е налице съдебно признато вземане за издръжка, което правоотношение е подчинено на общия режим на погасителната давност и не се обхваща от хипотезата на чл. 115, ал. 1, буква "а" ЗЗД /в този смисъл решение № 401/18.12.2013 г. по гр. д. № 3552/2013 г. на ВКС, решение № 1041/23.10.1986 по гр. д. № 762/1985 г. на ВС и др./.

Спорен по делото е и въпросът от кой момент започва да тече погасителната давност по отношение на процесните вземания. ВКС, изхождайки от принципното разбиране, че в

гражданското право давността е правна последица на бездействието, но същата не тече ако кредиторът няма правна възможност да действа, е разграничил хипотезите на прекъсване на давността с предявяване на иск и др. действия по чл.116, б. „б” ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл.116, б.”в” ЗЗД. В първия случай, давността се прекъсва с предявяването на иска и спира да тече, тъй като кредиторът не може да направи нищо за събиране на вземането си, докато исковият процес е висящ, в който смисъл е и изричната разпоредба на чл.115, б.”ж” ЗЗД. По отношение изпълнителния процес обаче, от една страна липсва норма аналогична на чл.115, б.”ж” ЗЗД, а от друга страна кредиторът, който не е удовлетворен, разполага с възможността по всяко време да поиска от съдебния изпълнител предприемането на нов изпълнителен способ или извършването на конкретни изпълнителни действия по вече предприетия способ, в които случаи и по изложените по-горе мотиви, давността за вземането ще се счита прекъсната на основание чл.116, б.”в” ЗЗД. Ето защо, след като от активното поведение на кредитора - взыскател в изпълнителния процес зависи кога ще бъде прекъсната давността за вземането му, ВКС е приел, че няма основание да се счита, че за времето между различните изпълнителни действия давността не тече поради висящността на изпълнителния процес, поради което е приел и че Постановление на Пленума на ВС №3/1980г. следва да се счита изгубило сила.

Тълкувайки разпоредбата на чл.116, б.”в” ЗЗД, ВКС е посочил, че изпълнителните действия, които прекъсват давността за вземането са: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

В конкретния случай, изпълнителният лист за събиране на процесните вземания е издаден на 24.09.2007 г. въз основа на влязло в сила решение. От приложеното копие на изпълнително дело № по описа на ДСИ, 22 участък, СИС при СРС е видно, че последното валидно изпълнително действие по делото е извършено на 28.08.2012 г. - с извършено от длъжника плащане на сумата от 50,00 лева. С постановление на ДСИ изпълнително дело № е било прекратено, а на 10.11.2020г., въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано ново изпълнително дело № 20208510402330 по описа на ЧСИ М.П.. Следващото изпълнително действие, което е било предприето по новото изпълнително дело № 20208510402330 е запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, което е извършено на 11.11.2020 г.

По изложените съображения и въз основа на приложената по делото справка за задължения по изп. дело г., предявеният отрицателен установителен иск е доказан и основателен в размер на общата сума 7940 лв. за периода от 01.08.2008 г. до м.11.2015 г. включително. Неоснователен е искът на ищеца да се признае за установено, че не дължи сумата 6946 лв., представляваща месечна издръжка по 100 лв. от 01.12.2015 г. до 31.12.2020 г., доколкото дължимите месечни плащания за посочения период не са обхванати от

приложимия пет годишен давностен срок.

По отговорността на страните за разноси:

С оглед изхода на спора, право на разноси имат двете страни. На основание чл.78, ал.1 ГПК, на ищеца следва да му бъдат присъдени разноси в размер на 797,65 лева съразмерно уважената част от исковете (595,44 лв. - д. такса и 900 лева – адвокатско възнаграждение). Претендираното в случая възнаграждение не надвишава размера на предвиденото от наредбата такова съобразно материалния интерес по делото, поради което не се намира основание по смисъла на чл.78, ал.5 от ГПК същото да бъде намалявано като прекомерно.

Ответницата претендира разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, а съобразно отхвърлената част от исковете, следва да ѝ бъде присъдена сумата от 139,98 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от П. Т. А. с ЕГН ***** срещу П. П. А., с ЕГН *****, иск с правно основание чл.439, ал.1 ГПК, че П. Т. А. с ЕГН ***** **не дължи** на П. П. А., с ЕГН *****, **сумата от 7 940 лева**, представляваща издръжка за периода от 01.08.2008 г. до 30.11.2015 г. по изпълнителен лист, издаден на 24.09.2007 г. по гр.д. № 5038/2006 г. по описа на СРС, 91-ви състав, за събирането на която сума е образувано ИД 20208510402330 по описа за 2020 г. на ЧСИ М.П., с рег. № и с район на действие СГС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 7 940 лева до пълния предявен размер от 14 886 лева и за периода от 01.12.2015 г. до 31.12.2020 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА П. П. А., с ЕГН *****, **да заплати** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на П. Т. А. с ЕГН *****, разноси в производството в размер на **общо 797,65 лева**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК П. Т. А. с ЕГН ***** да заплати на П. П. А., с ЕГН *****, сумата от **139,98 лева** - адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____